
Nieuwe ontwerpen voor Monnikspijen

Originele Engelse versie:
[New Designs for Monastic Robes | Plum Village](#)

Agen, Frankrijk
13 oktober 2014

Aan mijn geliefde kinderen, waar ook ter wereld.

Vandaag de dag beoefent en onderwijst onze kloostergemeenschap over de hele wereld. We hebben meer dan 1000 kloosterlingen van meer dan 30 verschillende nationaliteiten, en veel jonge kloosterlingen zijn westerlingen.

Omdat we zo'n internationale delegatie vormen, moeten we ons bezinnen op de manier waarop ons kleden; het ontwerp van onze pijen, onze schoenen en onze hoeden. Het is al lang geleden dat we hierover hebben nagedacht.

Als internationale kloostergemeenschap hebben we een meer westerse stijl en uiterlijk nodig. Iedereen wordt meer en meer internationaal daarom moeten wij ook meer internationaal worden. Tegelijkertijd zijn er voor ons als kloostergemeenschap die geworteld is in de Vietnamese traditie, ook bepaalde essentiële elementen die we zouden moeten behouden.

De belangrijkste elementen zijn de gele sanghati pij, de lange bruine pij (áo tràng en nhật bình), bruine onderpij (vat hò) en de strooien hoed (nón lá).

De strooien hoed, de bedelnap en de lange bruine pij worden over de hele wereld herkend. Als iemand een kloosterling daarin ziet rondlopen, weten ze dat deze kloosterling geworteld is in de Vietnamese traditie.

We hebben in veel steden processies georganiseerd om aalmoezen te ontvangen. Het beeld van de strooien hoed, de bedelnap en de lange bruine pij wordt door veel boeddhistische beoefenaars op alle continenten gekoesterd. Bij het zien van deze beelden denken mensen ogenblikkelijk aan de beoefening in onze traditie. Jammer genoeg zijn er in Vietnam tegenwoordig veel boeddhistische kloosterlingen die zich in kleurrijke gele pijen kleden en het bekende beeld van de traditionele lange bruine pij, die de eenvoud van het landleven representeren, verdwijnt meer en meer.

De strohoed, hoe mooi ook, is nogal groot en veel monniken en nonnen prefereren een stoffen hoofddeksel in de stijl van vissers. We zouden een hoed moeten ontwerpen die daarop lijkt, die zowel door monniken als door nonnen gedragen zou kunnen worden.

De hoofddoek die de nonnen dragen, stamt uit noord Vietnam en in het verleden droegen in het noorden ook de monniken zo'n hoofddoek als het koud weer was. Deze bruine hoofddoek is heel eenvoudig en erg mooi, die zouden we moeten behouden.

Als eerste zouden we nu een set pijen moeten ontwerpen die nonnen en monniken tijdens de werkmeditatie kunnen dragen. We zouden geen lange pijen (áo tràng of nhật bình) moeten dragen als we aan het werk zijn.

De nieuwe werkpijen zouden kort en eenvoudig moeten zijn, de mouwen zouden zo kort moeten zijn, dat ze niet in de weg zitten tijdens het werk. Of we nou het gras maaien, in de tuin werken, koken, wassen, schoonmaken, de planten water geven, houthakken, het terrein schoffelen, cement mixen, of op tractoren en trucks rijden.... er is geen noodzaak om onze lange pij te dragen. Dat is erg ongemakkelijk. We zouden onze lange pij uit moeten trekken en ons omkleden in werkpijen voordat we beginnen met werken. Als we klaar zijn, zouden we ons moeten ontdoen van onze werkpij, een douche nemen of onze handen en voeten wassen en onze lange pij weer moeten aantrekken.

Op dagen dat de monniken naar het werk in de *hamlets* van de nonnen gaan of als de nonnen naar de *hamlet* van de monniken gaan om te werken, zouden we tijdens het reizen natuurlijk onze lange pij moeten dragen. Maar we zouden ons moeten omkleden, van de lange pij in de werkpij voor we met werken beginnen. Een ontwerp voor een uniseks werkpij, die praktisch, eenvoudig en mooi is, zou van onschatbare waarde zijn.

Wat de schoenen betreft. We weten allemaal dat schoenen van kloosterlingen niet van leer behoren te zijn. We hebben nieuwe uniseks canvas schoenen nodig, die mooi maar eenvoudig, praktisch en comfortabel zijn. Deze schoenen zouden werkelijk nieuw moeten zijn en we zouden geen kopie moeten maken van wat al gebruikt is in tradities uit het verleden. We zouden een nieuwe stijl moeten ontwerpen van schoenen met een meer internationale uitstraling.

We moeten ons beraden op zwemkleding voor monniken en nonnen. Thay herinnert zich dat in India, ten tijde van de Boeddha, monniken zich vaak in rivieren, meren, hot springs en zelfs in de regen baadden. De nonnen deden hetzelfde.

Als we de Samidhi soetra lezen zien we een klassiek beeld van de jonge monnik Samidhi. Op een hete zomerochtend ging hij naar de rivier, trok zijn pijen uit, liet ze achter op een bank en sprong in de rivier om te baden.

Na het baden ging hij terug naar de bank, stond daar tot zijn lichaam droog was en hij zijn pijen weer kon aantrekken. Op dat moment waren er ook andere mensen op de oevers van de rivier, misschien ook vrouwen. In het geval van de monnik Samidhi was er een deva (letterlijk een godheid – vertaler). Ze benaderde hem en vroeg waarom hij als jonge man wiens haar nog zwart is, zijn hoofd had kaalgeschoren, zijn rug naar het wereldlijke leven had gekeerd om ergens in de toekomst geluk te zoeken, terwijl andere jonge mensen zich in de vele soorten geluk van het huidige ogenblik wentelden.

Wat als, op dat moment het lichaam van de eerwaarde Samidhi nog niet droog was geweest, zodat hij zijn pijen nog niet had aangetrokken? Als hij op dat moment zijn pijen nog niet had aangehad, zou dat heel ongemakkelijk zijn geweest. Wie zou zich dan niet hebben geschaamd? De eerwaarde Samidhi zou in deze situatie zeker zwemkleden nodig hebben

zodat hij zich op zijn gemak kon baden in de rivier, de oceaan, meren en in de regen. Hetzelfde geldt voor de nonnen.

We weten niet of de leek Anathapindika ooit nagedacht heeft over het ontwerpen van zwemkleding voor de monniken. Maar we weten dat de lekenvrouw Visakha, bekend als Migara's moeder (Migāramāta), een groot fan van de nonnensangha in het Migāramātupāsāda Klooster) in de buurt van Savatthi, er wel over heeft nagedacht. Zij steunde de nonnen net zoals de lekenman Anathapindika de monniken ondersteunde, en de nonnen zagen haar als een moeder.

Op een dag kwam ze op bezoek in het nonnenklooster tijdens een hevige regenbui, en ze zag de nonnen in de regen baden zonder een draad om hun lichamen. Toen ze dit zag, kreeg ze de aspiratie om de nonnen handdoeken en kleding aan te bieden die ze konden dragen in de regen. De Boeddha's sangha van kloosterlingen telde veel jonge mensen en onze sangha van vandaag evenzeer.

Gewoonlijk hebben de monniken en nonnen na de retraites gelegenheid om naar het strand, een meer of de rivier te gaan om loopmeditatie, zitmeditatie en sportoefeningen te doen en om te gaan zwemmen. Omdat we geen badkleding hebben houden we onze korte pij aan en springen daarmee in het water. Het kan erg ongemakkelijk zijn en zelfs gevaarlijk. Dat is waarom we nieuwe zwemkleding moeten ontwerpen voor monniken en nonnen.

Als we in het klooster waar we op dit moment wonen, een leek kennen die de vaardigheden en het talent heeft om werkpijen, schoenen, hoeden of zwemkleden te ontwerpen voor de kloosterlingen, dan zouden we die persoon om hulp moeten vragen. De sangha hierbij helpen is een bijdrage van onschatbare waarde. Het is een waardige taak die veel bijdraagt en veel verdiensten zal opleveren voor vele generaties.

Van de vele naar voren gebrachte ontwerpen kiezen we een stijl voor de werkpijen, een stijl voor de hoed, en een paar schoenen dat handig, eenvoudig en comfortabel is. Na het bepalen van de stijl zullen we opdracht geven om alles te maken en te verspreiden over de hele internationale sangha, zelfs naar degenen die op dit moment in Vietnam verblijven. Thay zal zich aansluiten bij zijn studenten.

Thay hoopt dat jullie dit allemaal zo spoedig mogelijk kunnen realiseren.

Je leraar,
Nhất Hạnh